

عنوان مقاله:

تسبیح مقربون و تاثیر آن در صیوروت اصحاب یمین با رویکرد تاویلی عرفانی بر ساختار سوره انسان

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 19، شماره 75 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

محمدرضا آرام - دانشیار گروه علوم قرآن وحدیث، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

تسبیح در هستی، در حقیقت بیانگر امر تجلی و حیات است؛ آنگاه که اراده الله بر خلقت تعلق می‌گیرد، سنت الهی بر آن استوار است که هستی هر شیء منوط به امر تسبیح آن باشد. در این راستا، تسبیح انسان، آنگاه که در مسیر حب به مقربون قرارگیرد به شکل تحمید آشکار می‌شود که تسبیحی است خاص کسانی که در مسیر صراط مستقیم قراردارند. در ساختار سوره انسان چگونگی این تسبیح به تصویر کشیده شده است؛ در این سوره، معصومین (علیهم السلام) به عنوان مصداق مقربون ذاتی معرفی شده‌اند. این سوره مشتمل بر ۳۱ آیه است که آیات ۵ تا ۱۵ آن اوصافی از مقربون را تشریح نموده، در آیات ۱۶ تا ۲۳ به ویژگی‌های محبین آنان و چگونگی ارتباطشان با مقربون اشاره شده و در ۷ آیه آخر نیز راهکارهای نیل به مقام مقربون ارائه گردیده است. در این نوشتار به شیوه ساختارشناسی تاویلی سوره، این حقیقت عظیم به دست آمده که یکی از جنبه‌های تسبیح مقربون، در سوره دهر در بعد وجه الهی بودن آنان، خود را آشکار می‌سازد. در خصوص تسبیح محبین نیز اینگونه نتیجه میشود که به واسطه مودتی که با مقربون دارند، در چارچوب تسبیح صراط مستقیم قرارخواهند گرفت که سبب می‌شود به لطف الهی به درجه قرب اکتسابی نایل آیند که این همان تحمید اصحاب یمین است.

کلمات کلیدی:

تسبیح، مقربون، اصحاب یمین، ساختار تاویلی- عرفانی، سوره انسان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1623630>

